

Imod Trident II

Af Thomas J. Downey

Blandt den nye generation af strategiske våben har det u-bådsaffyrede ballistiske Trident II missil – overraskende nok – praktisk taget undgået offentlig kritik.

Ofte hører man, hvordan selv de mest prominente kritikere af USAs rustnings-establishment lidenskabeligt advarer imod det planlagte interkontinentale MX-missilssystem som værende et førsteslagsatomvåben, der truer ligevægten – men straks derefter bedyrer de: »Jeg er naturligvis ikke imod alt og det hele. Eksempelvis er Trident II ikke noget førsteslagsvåben, og såfremt Pentagon ønsker at producere et stort antal af den, så gerne for mig.«

Dette synspunkt er så falsk, som det overhovedet kan være. Når Trident II er operationstomt i 1989 vil det være det mest destabiliserende førsteslagsvåben, som nogen sinde er blevet produceret – og i så henseende langt overgå MX.

I modsætning til alle andre u-bådsbaserede missiler er Trident II så stort og så præcist, at hvert eneste missil vil være i stand til at ødelægge adskillige siloer til sovjetiske interkontinentale missiler – en egenskab, som det deler med MX. Men til forskel fra MX er Trident II også i stand til at udføre et hurtigt overraskelsesangreb.

Man må derfor gøre sig klart, i hvor høj grad Trident II gennem sin enestående kombination af præcision og hurtighed kan ændre den atomare skakmatsituation, som nu – hårdt anfægtet – går ind i sit fjerde tiår.

Det eneste rationelle formål med USAs atomvåben er at opretholde truslen om og muligheden for en gengældelse – og derved afskrække en modstander fra at indsætte sine egne atomvåben.

Vi må fortsat vise Leonid Bresjnev og hans efterfølgere, at de må regne med de allerværste konsekvenser, hvis de skrider til et atomangreb, og at de derfor gør bedst i at

undlade et sådant skridt. »Krisestabilitet« betyder, at hver af supermagterne er bevidst om, at den gør bedst i ikke uden videre at starte en strategisk atomkrig.

Trident II vil ikke være et våben, der befordrer krisestabiliteten. Det er hverken udviklet til afskrækkelse eller til gengældelse, og det vil heller ikke væsentligt forbedre vores gengældelseskraft. Dets betydning ligger ene og alene deri, at det kan begynde en atomkrig, idet det tilføjer USSR's afskrækkelsesvåben et overordentlig effektivt førsteslag.

Trods sin store sprængkraft og høje præcision er MX-missilet kun i begrænset omfang egnet som førsteslagsvåben, fordi det er for langsomt. Det må tilbagelægge hele den lange strækning fra USA, og det kan på ingen måde ske, uden at der mindst forbliver 30 minutters alarmtid tilbage for USSR. Denne tid vil være tilstrækkelig til, at USSR kan bringe deres bombefly sikkert i luften – og den er formodentlig også tilstrækkelig til, at deres ledelse kan give tilslutning til affyringen af landets interkontinentale missiler.

Derimod kan Trident II affyres fra u-både i nærheden af USSR, og herved reduceres alarmtiden til ti minutter. Gennem visse tekniske ændringer kan denne tid endog yderligere reduceres til det halve. Det betyder, at hvis Trident II-missilerne først er på vej mod deres mål i USSR, så kan de sovjetiske bombefly umuligt nå at forlade deres baser – og den politiske ledelse vil ikke længere have tilstrækkelig tid til at overveje situationen og give tilslutning til affyring af landets interkontinentalmissiler.

Man vil måske spørge, hvad der dog kan være galt i at bringe USSR i en så ufordelagtig situation. Hvis vi således berøver USSR deres mulighed for gengældelse, vil vi så ikke kunne tvinge dem til at opføre sig anstændigt?

Det er en beregning, der ikke holder stik.